

REPLISH AROMAS RESTAURANT

1
แค้นรัก

จอมอสูร

ดิวอย่างป

ศศิธารา

แค้นรัก จอมอสูร

อาร์มภบท

“จะพาฉันไปไหน...ปล่อยให้ฉันลงนะ คุณเปิดล็อกประตู
เดี๋ยวนี้..”

“ไม่มีใครมาออกคำสั่งกับผมได้ ..จนกว่าจะถึงเวลา ผม
รับรองว่าไม่กักขังคุณ ไว้แน่ ขอเพียงแค่คุณยอมแต่งงานกับ
น้องชายของผมเท่านั้น..”

“เพื่ออะไร ฉันเกลียดเขา ได้ยินไหม ฉันเกลียดเขา..”

“แล้วคุณรักใคร..”

ด้วยรัก

กิตะธารา

ตอนที่ 1

“ด้วยรัก ด้วยหวงห่วงกัน อย่าถามใจฉัน รักเธอเพียงไหน กระซิบข้างหู ให้ความใจ ไม่เคยรักใคร แม้เธอจะไม่ไยดี ก็ฝน ก็หนาวเปลี่ยนไป แต่ฟ้าสอใส มิเคยเปลี่ยนสี ใจรักจากฉัน สวรรค์ทราบดี ชีวิตสั้นสุด หยุครักมิได้ หากแม่ ถ้าวักไม่ลง อย่ามัวพะวง ขอเธอจงเดินจากไป ต้องใช้เวลา นานซักเท่าไร ลืมรักเธอได้ ให้สิ้นซากไม่ยากจดจำ ด้วยรัก หมดเนื้อหมดตัว หมดแล้วทูนหัว เหลือเพียงรอยข้ำ ชีวิตผิดหวัง ตั้งฟ้ามืดดำ รอฟนกระหน่ำ ช่วยกลบน้ำตา..”

สิ้นเสียงขับขานเพลงหวาน เจ้าของร่างบางสะคราญตาที่งดงามพริ้มเพรา ก็อันตรธานหายไป ในพริบตาทำให้ผู้คนในงานพากันงุนงงเมื่อถามหาเธอผู้นั้นกลับไม่มีใครเห็นและไม่รู้ที่ไปที่ไป แม้แต่คนเดียว

“เป็นไปได้อย่างไร งานวันคล้ายวันเกิดของนายรพีธร อูจัจจะสิงหล และน้องชายฝาแฝด วรฤทธิ์ อูจัจจะสิงหล ทายาทของมหาเศรษฐีพันล้าน มีแขกพิเศษเข้ามาร่วมร้องเพลงในงานแต่กลับ

“ไม่มีใครรู้ว่าแขกพิเศษคนนั้นหายไปไหน เป็นใคร และใครเชิญมาจากไหน..”

มติคม นายตำรวจหนุ่มเอ่ยสัพยอกเพื่อนรักพลางหัวเราะ
ร่วน

“สวยมากนะรพีธร สวยจริง ๆ เห็นก้าวขึ้นเวที ฉันนึกว่ากิ๊ก
นาย..ผิวขาวผุดผ่อง ร่างบางอรชร ส่วนเว้าส่วนโค้ง ส่วนนูนคมชัด
เหมือนภาพวาดในจินตนาการตอนที่กำลังจะเคลমনางเอกได้
สำเร็จ..”

“โห้..บ้าไปใหญ่..เป็นเอามากะนะบัณฑิต เพลา ๆ บ้าง
เถอะจินตนาการของนาย นี่มาอยู่ในงานวันคล้ายวันเกิดเพื่อน
ไม่ได้นั่งแตงนิยายอยู่น้ำคอมฯ..”

มติคมดึงเพื่อนรักอย่างนายบัณฑิตเบา ๆ ก่อนจะหันไป
มองหน้ารพีธรที่กำลังส่งยิ้มทักทายผู้คนที่มาในงานก่อนที่เขาจะ
หันมาหาน้องชายฝาแฝดที่ต่างกันตรงที่ดวงตาของวรฤทธิ์จะดูริ
ยาวออกหวาน ส่วนดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลเข้มดูคมกริบ

และอีกอย่างหนึ่งคือรอยยิ้มและแววตา วรฤทธิ์จะดู
กรุ้มกรุ้มด้วยอุปนิสัยเจ้าชู้ แต่รพีธรจะมีรอยยิ้มสวยอย่างอบอุ่น
แววตาอ่อนโยน เขาเป็นคนเจียบขรึม ซึ่งอุปนิสัยจะตรงข้ามกับวร
ฤทธิ์อย่างเห็นได้ชัด

“นายเห็นผู้หญิงที่ขึ้นมาร้องเพลงเมื่อครู่นี้ไหมวรฤทธิ์..”

“ฉันกำลังมองหาอยู่เหมือนกันรพี ตั้งใจจะให้รางวัลสัก
หน่อย..”

วรฤทธิ์พูดแล้วหัวเราะก่อนจะยกแก้วแชมเปญจิบอย่างใจ
เย็นแล้วเดินกลับมาหาเพื่อนในกลุ่มที่ห้อมล้อมด้วยสาวสวยระดับ
แนวหน้าของวงการละครและวงการนางแบบ

“มีอะไรหรือคะวรฤทธิ์..”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร..”

เขาตอบปฏิเสธทั้งที่สายตายังกวาดมองไปรอบบริเวณงาน
ซึ่งถูกจัดขึ้นในรั้วคฤหาสน์ที่ใหญ่โตราชาวังของบ้านสิงหล ซึ่ง
มีนาย ภูริพงศ์บิดาของเขาเป็นประธาน พร้อมกับด้วยคุณมุกดา
มารดาที่เข้มงวดเรื่องระเบียบแบบแผน

“เอ๊ะ!นั่นมัน รพี นายว่าใช้ผู้หญิงที่ขึ้นไปร้องเพลงไหม..”

บัณฑิตยกมือชี้ไปยังร่างบางระหงของหญิงสาววัยยี่สิบสองปี ในชุดราตรีสีครีมนวล เธอกำลังเยื้องย่างตรงเข้ามาหากลุ่มของรพีธรที่หันขวับไปจ้องหน้านวนเนียนกระจำงท่ามกลางแสงไฟของเธอแทบเป็นตาเดียว

สายตาคมกล้าสีน้ำตาลจัด ภายใต้อกรอบของแผงขนตายาวงอนเป็นแพ เขาเพ่งมองเรือนกายงามละเมียดที่เข้ายวนอย่างที่สุด เธอยิ้มพราวเมื่อก้าวเฉียดมาหยุดใกล้ร่างของรพีธรก่อนจะวางมือบางทาบลงที่ไหล่กว้างของเขาแล้วลูบไล้ต่ำลงไปทางด้านหลังอย่างแผ่วเบา พร้อมกับโน้มใบหน้าทิ้งามพริ้มเพราลงมาหาเขา พร้อมกับสายตาเชิญชวนและรอยยิ้มที่หวานจับใจ

เธอกำลังแสดงกิริยาราวกับต้องการจะเป่ามนต์สะกดให้หยุดแม่ลมหายใจของเขายามเมื่อซ้อนสายตามองจ้องสบตานด้วยตางามที่คมบาดของเธอ เขามองกลับปากบางที่คลี่ยิ้มอย่างแสนหวาน

“ขอให้สุขสันต์ในวันคล้ายวันเกิด ปีที่สามสิบนะคะ..คุณ
รพีธร..”

เธอพูดจบก็ฝึ้งกลีบปากบางลงยังแถมสาก ๆ ที่เพิ่งผ่านการ
โกนหนวดเคราของเธอเบา ๆ ก่อนจะวาดริ้วขาก้าวจากไปอย่าง
เชื่องช้า แต่ยังไม่วายจะหันกลับมาชำเลื่องเลทอดสายตาที่ฉ่ำ
หวานเยื่อนมาให้เขา

“ตามไปสิรพี..”

เสียงของเพื่อนปลุกให้เขาตื่นจากภวังค์แล้วหลับตานิ่งก่อน
จะลืมตาขึ้นใหม่แล้วเขาก็ได้เห็นวรฤทธิกำลังโอบตระกองเอวกลิ้ง
ของเธอเข้าไปกลางฟลอร์เต้นรำ

“เสิร์ฟวรฤทธิอีกตามเคย นี่ถามหน่อยเถอะ ว่าคนอย่างนาย
จะถูกตัดหน้าอีกสักกี่ครั้ง เห็นทุกเรื่อง วรฤทธิเร็วกว่า แล้วก็คิดว่า
ได้ทุกอย่างที่นายได้แต่จ้องมองแล้วก็ครุ่นคิด จะคิดให้หัวแตก
หรือไง สวยขนาดนั้น เชิญชวนชะขนาดนั้น ปล่อยให้หลุดมือใน
วันคล้ายวันเกิดได้ไง ถือว่าเธอเป็นของขวัญสิวระพี..”

มติคมตบไหล่กว้างของเขาหนัก ๆ ก่อนจะชำเลื่องสายตามองไปยังร่างบางของเธอ หญิงสาวที่ไม่มีใครรู้จัก เธอกำลังอวดเรือนร่างและลีลาที่พลิ้วไหวอยู่ท่ามกลางอ้อมกอดของวรฤทธิแต่สายตาของเธอกลับชำเลื่องแลมายังใบหน้าของรพีธร

“ให้ตายสิสวยอะไรขนาดนั้น ขอกอดสักคืนแม่คุณเอ๊ย จะไม่ลืมพระคุณเลย..”

บัณฑิตเอ่ยออกมาเบา ๆ เมื่อมองดูร่างบางระหงของเธอที่กวัดแกว่งไกวไปตามแรงและลีลาจังหวะของบทเพลง

รพีธร ลอบถอนใจยาวออกมาเบา ๆ ก่อนจะบรรจุกระดกแก้วไวน์ในมือขึ้นจิบ เมื่อภาพใบหน้า แวตาและรอยยิ้มของหญิงสาวคนนั้นฉายเด่นขึ้นมาในมโนนึก ราวกับภาพในจอทีวีที่เด่นชัดอยู่ตรงหน้าของเขา

นอกจากความสวยที่ไม่รองใครของเธอ ยังมีอีกอย่างคือ แวตาที่ทำท่าย เชิญชวน ระคนเยาะหยันยามเมื่อเธอนึกยิ้มไปรยผ่าน

มันไม่ได้เชิญชวนเพียงอย่างเดียว แต่รอยยิ้มและแววตาที่
นำหวานมันเคลือบด้วยยาพิษขนานหนึ่งที่มีฤทธิ์รุนแรงและ
ทรมานหัวใจให้เหินห่างและร้าวระบมอย่างยิ่งยวด

“คุณเป็นใครกันแน่ สาวน้อย..คุณก้าวผ่านเข้ามาเหมือนจ
ใจเพื่อจุดประสงค์ใด แล้วเดินหนีจากไป พร้อมกับกระซากรัง
เหนียวดวงใจของผมให้หลุดลอย..คุณทำเพื่ออะไรกันแน่..”

เขาสาธไวนั้นในแก้วลงคอรวดเดียวหมด ก่อนจะมองไปที่
แสงไฟที่สว่างจ้าจากหน้ารถของวรฤทธิ์ที่กลับเข้าบ้านในตอนตี
ห้า หลังจากงานเลี้ยงเลิก เขาก็หายตัวไปพร้อมกับสาวน้อยนางนั้น
แล้วก็เพิ่งกลับมา

“นายไปไหนมาวรฤทธิ์..”

น้ำเสียงทุ้มดังกังวานขึ้นในขณะที่วรฤทธิ์ก้าวเดินเซเข้ามา
ในบ้าน ในสภาพที่เสื้อผ้าหน้าผม ยุ่งเหยิงและยับเยิน

“ทำไมล่ะ นายอย่าบอกนะว่านายห่วยฉนั้น นักรอฉันจนยัง
ไม่ได้หลับนอน..”

วรฤทธิ์เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เจือความเย้ยหยัน พลาทอมยิ้ม
เมื่омองหน้าพีชชายฝาแฝดที่นั่งขริมอย่างรพิธร

“นายไปถูกขามาจากไหน..”

“จะสนทำไม..”

“ฉันถามเพราะนายเป็นน้องของฉัน..”

รพิธรหันมองตามหลังวรฤทธิ์ที่เดินเฉียดร่างสูงใหญ่ของ
เขาอย่างไม่คิดจะใส่ใจ

“แน่ใจหรือว่าที่ถามเพราะห่วงฉัน..”

วรฤทธิ์ค่อย ๆ หันหน้ามาเผชิญกับรพิธรแฝดผู้พี่

“ไม่ใช่เพราะแม่สาวน้อยคนนั้นหรอกหรือ..นายสนเธอใช่
ไหม..แต่เสียใจด้วยนะที่เธอไม่สนนาย แต่เธอ..”

วรฤทธิ์วางมือมาที่อกของตัวเองก่อนจะยิ้มกว้างจน
กลายเป็นเสียงหัวเราะแล้วเดินกลับขึ้นไปยังห้องของเขาในขณะที่
รพิธรได้แต่มองตามไปอย่างเงิบ ๆ แล้วหันกลับไปยังทิศทางเดิม
พร้อมกับลมหายใจที่พ่นออกมาเสียดยาว

ในขณะที่รถบรรทุกนั่งมองตัวเองในกระจกพร้อมกับยกมือแตะคลำตามใบหน้าและเนื้อตัว พลังนึกถึงฝูงของฝ่าเท้าและกำปั้นของคนกลุ่มหนึ่งที่กรูกันเข้ามาทำร้ายเขา ในขณะที่เขากำลังจะเชยชมสตรีที่สวยงามคนนั้น

แล้วเธอก็อันตรายหายไปท่ามกลางหมอกควันของฝ่าเท้าของคนกลุ่มหนึ่งที่มากจนเขาเองก็ไม่ว่ามากันกี่คน แต่หลังจากนั้น เขารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองนอนอยู่ในรถในสภาพที่เจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กาย

แต่ทว่าทรัพย์สินที่ติดตัวเขากลับอยู่ครบไม่มีสิ่งใดหลุดหายไปแม้แต่อย่างเดียว ภาพใบหน้า รอยยิ้มและกลิ่นกายที่หอมจรุงของเธอ โดดเด่นขึ้นมาในมโนนึกของเขา

“ผมจะต้องได้คุณมาเป็นของผมให้ได้..”

เขาหมายมาดในใจก่อนจะบริหารจัดการกับตัวเองและเข้านอนเพื่อจะตื่นขึ้นมาอย่างปลอดโปร่งแล้วออกตระเวนตามหาเธอให้พบ

ท่ามกลางรอยแค้นของหนึ่งหทัย เจ้าของรอยยิ้มที่หวาน
อ่อนคม เจ้าของบทเพลงหวานที่ปรากฏตัวในงานคล้ายวันเกิดของ
หนุ่มฝาแฝดที่หล่อและร่ำรวยเพียบพร้อม

หญิงสาววัยยี่สิบสองปี ทอดสายตามอง เจดีย์บรรจุกระดูก
ของพ่อผู้ที่จากไป เพราะต้องสังเวยความอาดูรให้คนหลอกหลวง
อย่างวรฤทธิ์ หลังจากที่ถูกพิมพ์พรน้องสาวของเธอตกหลุมรักวรฤทธิ์
แล้วถูกเขาเซยชมจนเบื่อแล้วก็ทอดทิ้งอย่างไม่ใยดี

เขาฝากลูกไว้ในท้องของพิมพ์พร กระชากอนาคตที่
สวยงามของหล่อนให้ร่วงลงดินแล้วเหยียบซ้ำด้วยการไม่ยอม
รับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเหตุให้นายจกกลวิชัยผู้เป็นบิดาต้อง
ตรอมใจตาย ด้วยความอับอายและเสียใจที่ลูกสาวท้องไม่มีพ่อ
ส่วนน้องสาวกลายเป็นคนเสียสติหมดสิ้นอนาคต

“ฉันจะหาทางทำลายชีวิตของแกให้ได้ ฉันจะทำให้แก
เสียใจจนแทบบ้า ฉันจะทำให้แกยิ่งกว่าตายทั้งเป็น..วรฤทธิ์..”

หนึ่งหทัยกำมือแน่นหลังจากมองดูเจดีย์บรรจุกระดูกของ
พ่อก่อนจะมองภาพถ่ายของพ่อผู้ใจดีของเธอ ในขณะที่เธอกำลัง

หมายมั่นว่าจะหาทางทำลายล้างวรฤทธิ์ให้สิ้นซาก จับพลันแววตาที่อบอุ่นอ่อนละมุนของรพีธรก็ลอยเด่นขึ้นมาในความทรงจำของเธอ

ทำให้เธอเกิดความสับสนและลังเลอย่างไม่เคยเป็น มันก่อให้เกิดความหวั่นไหว เมื่อมองเห็นรพีธร แม้เพียงครั้งเดียวที่เธอได้เห็นเขา เธอมองเห็นถึงความแตกต่างระหว่างฝาแฝดสองคนได้อย่างทันทีและเธอก็คิดว่า

รพีธรคนนี้จะกลายเป็นหมากสำคัญในการทำลายล้างวรฤทธิ์ให้เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เธอจะอาศัยเขาคนนั้นเพื่อเป็นหนทางกำจัดวรฤทธิ์ ให้จงได้

“ปู่ป๊ะครับ..คุณแม่มาแล้วลูก..”

เด็กชายวัยแปดเดือนที่กำลังหัดคลานแสดงท่าทีดีอกดีใจเมื่อมองเห็นหนึ่งหทัยย่อกายลงแล้วอุ้มแกเข้ามาหาก่อนจะพรมจูมพิตไปทั่วใบหน้าน้อย ๆ ของหลานชาย ซึ่งเป็นลูกของน้องสาวคนเดียวของเธอกับผู้ชายมั่งง่ายอย่างวรฤทธิ์

ตัวอย่าง

แผ่นรัก จอมอสูร ศีรษะธาธา

